GUDS PLAN

V. Guds plan for verdens gjenløsning. Det guddommelige program bestemt i 3. Mosebok 23.

AV
REV E. L. LANGSTON
i «The Life of Faith.»

Bibelen er virkelig en vidunderlig bok. I den er det åpenbaret for oss, hvad Guds plan er med verden, med nasjonene, med jødene og med Guds menighet — fra tidenes begynnelse og til tidenes ende.

Det er Guds hensikt å velsigne verden, og i 3. Mosebok 23 finner vi gjenløsningen bebudet i den jødiske plan. I Daniel 2. og 3. finner vi Guds forutsigelse angående nasjonene: «hedningenes tider.» I Matteus 13 finner vi Guds plan i form av syv lignelser om himlenes rike, og i Åpenbaringen 2 og 3 finner vi Guds profetiske beskrivelse av den stridende menighet her på jorden. Men av alle disse guddommelige programmer, er det som er gitt oss i 3. Mosebok 23 det fundamentale.

Der er syv fastsatte høitider for Herren, nemlig: påsken, de usyrede brøds høitid, førstegrødens dag, pinsen, basunklangens dag, forlikelsens dag og løvsalenes fest.

Disse av Gud bestemte høitider er anordnet med det formål at folket kunde samles og forenes i tilbedelse og alle inneholder både forbilleder og profetier om Guds plan for verdens gjenløsning.

1. Påskefesten. «Disse er Herrens høitider, hellige forsamlinger, som I skal utrope til deres bestemte tider: I den første måned, på den fjortende dag i måneden, mellem de to aftenstunner, er det påske for Herren.» (3. Mos. 23. 4 og 5.)

Denne høitid er en ihukommelseshøitid, og den minnes om gjenløsning, på hvilken all velsignelse hviler. «Vårt påskelam er jo slagtet: Kristus». Enkelthetene vedrørende denne høitid er nedskrevet i 2. Mos. 12. Beretningen er vel kjent, Israels barn var da et folk av slaver i Egypten under hårde arbeidsfogder, lidende under Farao og hans tjeneres herrevelde. Av den grunn kom Egypten under fordømmelse, Guds dom var iferd med å komme over hele landet, og nu som alltid når Gud er iferd med å dømme folk advarer han på forhånd og tilveiebringer samtidig en mulighet for å undfly dommen. Følgelig blev der gitt bestemte forskrifter for dem som vilde bli frelst fra Guds vrede.

På den tiende dag av Nisan skulde et rent, feilfritt lam utvelges, et lam for hvert hus. Dette lam skulde tas til hvert hjem og forvares «til den fjortende dag i denne måned» (2. Mos. 12, 6). På den fjortende dag blev lammet slaktet og blodet personlig strøket på begge dørstolpene og på det øverste dørtre på hvert hus.

«Og blodet skal være eder til et tegn for de huse i hvilke I er, og jeg vil se blodet og gå eder forbi.» (2. Mos. 12, 13). Alt dette inneholder et forbillede på verdens åndelige tilstand. Hele verden er, lik Egypten, under fordømmelsen. «For alle har syndet og fattes Guds ære.» Vår Herre sier meget tydelig og eftertrykkelig i Johannes evangelium 3, 36 «Den som tror på Sønnen, har evigt liv; men den som ikke vil tro på sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham.» Dette viser oss at Guds vrede blir over verden, og den dag vil komme da denne verden skal dømmes, «den sjel som synder, den skal dø.» Gud har i sin kjærlighet og nåde tilveiebragt en mulighet for menneskeheten til å undfly, og det er bemerkelsesverdig å se hvorledes den Herre Jesus Kristus, Guds lam, opfyldte enhver enkelt av de forskrifter som blev gitt for påskelammet i Egypten; det vil si, på den tiende dag av Nisan, palmesøndag, kom den Herre Jesus fra Betania til Jerusalem over Oiljeberget, og der møtte der ham, på hans vei ned fra berget, flokker av jødiske folk, som med palmer i hendene ropte «Hosianna, Davids sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn!» Lite forstod jødene at de den dag mottok den Herre Jesus som Guds lam, deres påskelam. Vår Herre tilbragte alle dagene i uken inntil den fjortende dag i Jerusalem, idet han hver aften gikk ut til Betania.

På den fjortende dag blev påskelammet tatt op til tempelområdet for å undersøkes av presterne og levitene, for det som jødene ofret til Gud måtte være uten lyte, og offentlig erklært å være så.

Mens påskelammene på denne måte blev undersøkt av tempeltjenerne, blev vår Herre, som Guds lam, undersøkt av den verdslige myndighets tjenere, Pontius Pilatus og Herodes. Tre ganger erklærer Pontius Pilatus vår Herre å være uskyldig og feilfri: «Jeg finner ingen skyld hos denne mann.» Og atter, på samme tid som påskelammene blev ofret, blev vår Herre ofret på Golgata som vårt påskelam.

I Egyptens dage var det kun et middel, hvis en mann vilde befries fra fordømmelsen, nemlig at han personlig strøk påskelammets blod på husets dørstolper og øverste dørtre. Idag, hvis et menneske vil frelses fra Guds vrede, og fra den guddommelige dom, er den eneste vei for enhver, at han individuelt og personlig stryker Jesu Kristi, Guds lams blod, på sitt hjerte og sin samvittighet, og Herren sier, som han dengang sa: «Jeg vil se blodet og gå eder forbi,» så i de dommens dager som vil komme, vil bare de der er dekket av Jesu Kristi blod bli frelst. «Det er blodet som gjør forlikelse for sjelene.» (3. Mos. 17, 11). «Og uten blods utgydelse skjer ikke forlatelse.» (Hebr. 9, 22). «Jesu, hans sønns blod renser oss fra all synd». (1. Joh. 1, 7).

2. De usyrede brøds høitid. «Og på den femtende dag i den samme måned er det de usyrede brøds høitid for Herren; i syv dager skal I æte usyrede brød.

På den første dag skal I holde en hellig forsamling, I skal ikke gjøre noen arbeids gjerning.

Og I skal ofre ildoffer for Herren i syv dage; på den syvende dag skal der være en hellig forsamling, I skal ikke gjøre noen arbeidsgjerning.» (3. Mos. 23, 6—8).

Betydningen av de usyrede brøds høitid blev dessverre ikke forstått av den store majoritet av kristne. Reglene og forskriftene for denne høitid er nedtegnet i 2. Mosebok 12, 14—51, og hovedreglene er: 1. «I syv dage skal I æte usyrede brød.» 2. «I skal skaffe surdeig bort av eders huse». 3. «Hver den som æter brød fra den første dag inntil den syvende dag, den sjel skal utryddes av Israel.»

Inntil denne dag holder jødene denne høitid med strenghet, følgelig gjennemsøker en jødisk husfar like før påske og de usyrede brøds høitid, med et lys i den ene hånd og en børste i den annen, ikke bare hvert rum i sitt hus, men hvert skap og hver skuff; ikke en krok i huset blir oversett. Ofte forekommer det at han lar barna stilles op og undersøker deres lommer om der skulde finnes noe surdeig; for «hver den som æter syret brød, den sjel skal utryddes av Israels menighet» og «I syv dage skal der ikke finnes surdeig i eders huse.» Som en følge herav har jødene to ceremonier, den ene kalles Bedigath-chametz, søkningen efter surdeig — og surdeigen finnes alltid med henblikk på den neste ceremoni, Bi-vor-chametz, rensningen for surdeig, — rensningen skjer altid ved ild.

Det minste gran av surdeig vilde gjøre huset urent, og forhindre dets beboere fra å ha samfund og forbindelse med Gud.

Nu betegner surdeigen, i skriften og blandt jødene alltid det onde. Surdeig er et mikroskopisk element med merkverdige evner til å utbrede sig.

Vi vil i tankene gå til Egypten og forsøke å forestille oss høitiden. På den fjortende dag av Nisan, om aftenen, går forderveren gjennem landet, og bare de som er innenfor de blodbestenkte dører, er i sikkerhet. La oss da gå innenfor i huset hos disse som er under blodets beskyttelse, og vi skal finne hele familien forsamlet til fest på dommens dag, ætende sin frelser lammet, — og under hele høitiden må der ikke forefinnes noen surdeig.

Feiringen av de usyrede brøds høitid er et bemerkelsesverdig forbillede på det frelste menneske, der holder høitid med Kristus, påskelammet. Det er ikke mulig for en kristen å juble for Herrens åsyn, hvis synd blir tålt eller tillatt i hans liv. Nadverd kan ikke holdes med en levende frelser, Guds lam, sålenge der er synd i samvittigheten eller i livet.

Legg merke til tidspunktet for de usyrede brøds høitid: 1. Nadverden følger alltid efter påsken, går aldri foran. 2. Israel frelst ved blodet er en ting, men Israel holdende høitid med lammet, deres frelser, er en ganske annen ting. 3. Israel, frelst fra Guds vrede ved den blodbestenkte dør, holder nu høitid med Frelseren, og nyter således frelsen. 4. I påsken ser vi rettferdiggjørelse ved tro; i de usyrede brøds høitid opnår vi helliggjørelse gjennem tro.

Hvorfor er der idag to tydelig adskilte klasser blandt de kristne? På den ene side er der dem, der uten tvil er kristne, og frelste fra Guds vrede: de er på vei til himlen, fordi de erkjenner at den Herre Jesus har båret deres synder og er deres frelser. De har en virkelig og levende tro på hans sonoffer som Guds lam, men hvordan det nu enn er, når man kommer i forbindelse med dem, viser det sig at de ikke lever det kristne liv. De er ikke virkelig lykkelige i hans tjeneste: gang på gang synes sjalusi, stoltheit, vrede og hissighet å være fremtredende i deres liv. Jo, de er frelste, men de nyter ikke frelsen. De er befriet fra syndens trelldom, som Egypten betegner, men de er dog triste, ulykkelige, utilfredsstillede, ofte meget skuffede og lidende nederlag i livet. Er dette Guds vilje med oss? Nei. «Ti dette er Guds vilje: eders helliggjørelse». «Gled eder i Herren alltid, atter vil jeg si: Gled eder!»

Et av de fremtredende karaktertrekk ved ethvert kristent liv skulde være glede. «Hvem skal stige op på Herrens berg, og hvem skal stå på hans hellige sted? Den som har uskyldige hender, og et rent hjerte.» Det er uskyldige hender og et rent hjerte som skaper en jublende kristen.

Surdeig er noget i den kristnes liv og opførsel som ikke er av tro. Bak alle våre mangler og all vår utilfredsstillelse ligger der en årsak, roten til all synd i en kristens liv. Vi blev født i synd, Adams barn, og som sådanne vi i besiddelse av en fallen natur i hvilken det onde stadig er nærværende. Da Guds lam blev ofret på Golgata, døde han ikke bare for oss som den der bar vår synd, men vi leser i Rom. 6, 6 «da vi vet dette, at vårt gamle menneske (menneskelige natur) dens tendens til det onde) blev korsfestet med ham, for at synd delegemet skulde bli til intet, vi ikke mere skal tjene synden.» «Ti synden skal ikke herske over eder.» (vers 14).

Surdeig gjør oss urene og hindrer oss fra å glede oss i vår frelser. David hadde forståelse av dette, da han ropte i sin sjelekval: «Gud, skap i mig et rent hjerte.» Vi synger ofte:

Gi mig, o Herre, et hjerte,
der priser ditt hellige navn,
et hjerte befriet fra synden
og hvilende trygt i din favn.

Et hjerte ydmyget, sagtmodig,
hengitt og helliget dig,
så du alene blir Herre
over mitt liv og min vei.

NY BOK

SJEL OG ÅN

Et lysstreif over Bibelens la
om den høieste vei til åndelig
denhet av Mrs. J. Penn Le
utgitt av red. Lyder Engh, O
Pris kr. 1.25 pluss porto 20
Kan fåes i «Misjons-Roste
eksp.

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordspr. 11, 24.

Kina.

F. O. SHRØDER:
A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
STR. DØRUM og KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
HELGA LUNDEBY:
Jul. O. Lind, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTER PETTERSEN:
Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD:
K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT:
Gerda Sigveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA:
Torolf Andersen, Schæffersgt. 10 I, Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand st.
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN:
Misjons-Rosten, Sarpsborg.
TORKILD RASMUSSEN:
Jul. O. Lind, Moss.
BERNHARD NILSEN:
Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

Mansjuria.

MARTIN KVAMME:
Misjons-Rosten, Sarpsborg.

Finnmark.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.
HENRIK EILERTSEN, Postboks 34, Tromsø.
DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand, Porsangerfjord.
DORTHEA KLEM:
Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Argentina.

BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Sonstebø, Otterholdt, Bø, Telemark.
SIGURD GRØNVOLD:
Joh. O. Johnsen, Slemmestad.

Afrika.

Ole Krogstad, Soll, Rælingen.
INGRID LØKKEN:
S. W. Bjertnes, Torshov p. o., O
MARGIT HARALDSEN:
Henrik Johansen, Løvenskiolds
Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSEN:
Constanse Nøstdal, Solheimsgt.
Bergen.
MARTHA KVALVÅGNES:
Anna Næsdal, Sydnessmug 6, B
gen.
DEN NORSKE KONGOMISJO
ALB. M. CHRISTIANSEN:
Erling Syvertsen, Danvik, D
men.

India.

ANNA JENSEN:
Amalie Carlsen, V. Porsgrund
FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditbank
Halden.
BORGHILD NORDLI:
Dronningens gt. 20, Narvik.
HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passebæk p. o. Sø
vær.
RAKEL EDVARDSEN:
O. Langerud, Numedalsbanen
Kongsberg.
B. og GUNHILD FINSTROM:
Anne Husås, Kviteseid, Telem

Hjemmeværende m sjonærer.

India: DAGMAR ENGSTROM:
O. Ekornnes, Jarveien 11, Lil
ker.
HANS SVENDBERG:
Hardy O. Mossberg, Kreditbank
Halden.
DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Søverinsen, Smittestr
veien 19, Drammen.
Afrika: EMMA HOEL, Park
6, Oslo.

Utgitt ved en redaksjonskomit

«Glommen»